

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118205241
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1118205241.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Magdalénou Boškovou v právnej veci žalobcu: W. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. H. X, XXX XX I., právne zastúpený: JUDr. Lubomír Müller, euroadvokát so sídlom Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 13 000,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 20.03.2018 doručenu súdu dňa 20.03.2018 právny zástupca žalobcu žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13 000,- titulom náhrady škody za nezákonné väznenie. Žalobca sa žalobou zo dňa 20.03.2018 domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väznenie v sume 13.000,- eur. V bodoch I. až III. žaloby žalobca opísal priebeh svojich trestných stíhaní, ktoré vyústili do premeny podmieneného trestu odňatia slobody na nepodmienečný. Žalobca bol na osobnej slobode obmedzený od 21.07.1992 do 21.08.1993, t. j. 13 mesiacov, ako je uvedené v bode IV. predmetnej žaloby. V bode V. žaloby žalobca uvádza, že dňa 28.01.2016 bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 1Nt/63/2015-32, v znení uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 01.06.2016, sp. zn. 2Tos/45/2016, povolená obnova konania vo veci nepodmienečného odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29.04.1992, sp. zn. 5T 50/92. Za predmet tejto žaloby označil žalobca v bode VII. zadosťučinenie (náhradu nemajetkovej ujmy) za nezákonné väznenie od 21.07.1992 do 21.08.1993, pretože má za to, že základné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú splnené. Za nezákonné rozhodnutia žalobca výslovne označil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29.04.1992, sp. zn. 5T 50/92 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29.07.1992, sp. zn. 5T 154/91. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy mu má prináležať na základe čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako "Dohovor") a taktiež na základe judikatúry - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 29.05.1997 vo veci Tsirlis a Kouloumpas proti Grécku a nález Ústavného súdu ČR zo dňa 13.10.2006, sp. zn. I. ÚS 85/04, vo veci V. H.. K navrhovanej výške nemajetkovej ujmy žalobca poukázal najmä na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.06.2016, sp. zn. 9Co/344/2014-120, vo veci X. N., a preto žalobca navrhuje, aby mu súd prvej inštancie priznal za každý mesiac (spolu 13) strávený vo väzbe sumu 1.000,- eur.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 24.07.2018 uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca trest odňatia slobody vykonával na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29.07.1992, sp. zn. 5T 154/91, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská

Bystrica zo dňa 29.04.1992, sp. zn. 5T 50/92, aplikuje vo vyjadrení zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej ako "zákon č. 58/1969 Zb."), nakoľko v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Začiatok plynutia premlčania sa viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo trestné konanie zastavené, t. j. 21.12.2016. Žalobu si žalobca podal na Okresnom súde Bratislava I dňa 20.03.2018, t. j. po viac ako jednom roku odo dňa rozhodujúcej skutočnosti. Jednoročná lehota podľa zákona č. 58/1969 Zb. je lehota objektívna, tzn. na jej plynutie nemá vplyv ani prípadné podanie žiadosti o predbežné prerokovanie. Posledný deň na podanie žaloby žalobcom pred uplynutím premlčacej lehoty bol deň 21.12.2017 a vzhľadom na dátum, kedy si žalobca svoj nárok na súde prvej inštancie uplatnil, je celkom zjavné, že to bolo až v čase po uplynutí jednoročnej objektívnej premlčacej lehoty.

2.1. K ostatným námietkam žalobcu žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné preukázať ujmu, ktorá bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o treste, a v prípade preukázania jej existencie, je možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy formou peňažného plnenia iba za tých podmienok, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a ujmu nie je možné napraviť inak. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom mal spočívať zásah do jeho ľudských práv a základných slobôd. V tomto štádiu konania ide o ničím nepodložené tvrdenia všeobecného charakteru a žalovaná považuje požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy za neadekvátnu a ničím neodôvodnenú. Pri nesplnení dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena, opierajúc sa pritom o pravidlo "idem est non esse aut non probari" (čo nie je dokázané, neexistuje), stranám sporu hrozí nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Z uvedeného možno vyvodiť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevzniká automaticky, ako sa žalovaný zo znenia žaloby mohol domnievať, ale žalobcu zaťažuje nielen bremeno tvrdenia ale aj bremeno dôkazu, a to tak pokiaľ ide o vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj o nárokovanú výšku. Čo sa týka dôkazného bremena žalobcu, ktoré žalobca neunesol, žalovaný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/240/2016, zo dňa 30.05.2018, ohľadom jeho povinnosti nemajetkovú ujmu riadne preukázať. Záverom možno konštatovať, že v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. Je teda zrejmé, že vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno a spoľahlivo preukázať tak vznik konkrétnej nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s titulom, ako aj jej presne verifikovateľnú výšku (nižšie, v ďalšom odseku), čo žalobca v tomto momente konania nepreukázal.

2.2. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby - žalobcu, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Napriek tomu, že súd výšku nemajetkovej ujmy určuje v zásade podľa svojej úvahy, aj tento postup podlieha hodnoteniu a základom pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy by malo byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. V tomto smere je nevyhnutné zdôrazniť, že pri posudzovaní uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné dôsledne vziať do úvahy taktiež závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je potrebné vychádzať aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, keďže je nevyhnutné prihliadnuť na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté, atď. Žalovaný si uvedomuje skutočnosť, že i Najvyšší súd SR je toho názoru, že je možné priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v prípadoch, ak ide o uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné pozbavenie osobnej slobody uplatnenej podľa zákona č. 58/1969 Zb., i keď tento zákon priamo podmienky priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje. Na dané prípady sa aplikuje Dohovor, keďže vychádzajúc z čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, tento priznáva väčší rozsah ústavných práv a slobôd ako vnútroštátna úprava SR. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru. Súd SR však na rozdiel od Dohovoru priznávajú náhradu nemajetkovej ujmy, ak sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. za pozbavenie osobnej slobody, napriek tomu, že osobná sloboda osoby bola obmedzená v súlade so zákonom a až neskôr prišlo k zastaveniu trestného stíhania ako v prípade žalobcu alebo oslobodeniu spod obžaloby. Žalovaný však vo vzťahu k judikatúre uvedenej žalobcom - rozsudok ESLP zo dňa

29.05.1997 namieta, že uvedený rozsudok sa nemôže aplikovať na prípad žalobcu, nakoľko je celkom odlišný. Vo veci Tsirlis a Kouloumpas proti Grécku je v prvom rade podstatná skutočnosť, že Grécko je na rozdiel od Slovenskej republiky členom Rady Európy od r. 1949 a jeho národné právo priznalo v roku 1975 Svedkom Jehovovým štatút "známeho náboženstva", a na základe neskoršieho zákona oslobodilo duchovných uznaných náboženstiev od vojenskej služby, a práve preto bolo uväznenie dvoch duchovných, ktorými boli pán Tsirlis a pán Kouloumpas, a ktorými nebol žalobca, tohto náboženstva protizákonné podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru. Navyše grécka vnútroštátna právna úprava pritom obsahuje čl. 540 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý výslovne stanovil povinnosť odškodnenia i za nemajetkovú ujmu (na rozdiel od vnútroštátnej úpravy SR). Na prvý pohľad je tak zrejmá odlišnosť kauzy Tsirlis a Kouloumpas proti Grécku od prejednávanej veci, reflektujúc i rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 11. 2016, sp. zn. 4Co/282/2015. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry žalobcu došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy, tzn. nemôže ísť o ľubovôľu súdu. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR je potrebné, aby súd pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy aplikoval voľnú úvahu aj v kontexte s inými hmotnoprávnymi predpismi, ktoré odškodnenie priamo upravujú. Na takýto hmotnoprávny predpis poukázal v uznesení zo dňa 30.09.2013, sp. zn. 6MCdo/15/2012, Najvyšší súd SR - konkrétne na zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. V predmetnom uznesení Najvyšší súd SR súdom dôvodne vytkol, že nevzali súdy do úvahy už spomenutý zákon, v zmysle ktorého "ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy. Limit odškodnenia je v tomto ustanovení aj pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy, čo napokon vyplýva i z § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z., celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Žalovaný v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že minimálna mzda podľa nariadenia vlády Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky 53/1992 Zb. o minimálnej mzde predstavovala v roku 1992 a 1993 sumu 220 Kčs, teda po prepočte sumu 73,03 eur (nakoľko sumu 81,33 eur predstavovala minimálna mzda až od 01.10.1993). Ak by sa vzalo do úvahy vôbec maximálnu možnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy vypočítanú zo sumy 73,03 eur, dostali by sme sa na sumu 3.651,50 eur. Žalobcom uvedená suma 13.000,- eur v žalobe vysoko prevyšuje najvyššiu možnú priznateľnú výšku jeho prípadného nároku. Žalovaná dáva do pozornosti aj skutočnosť, že päťdesiatnásobok minimálnej mzdy by prichádzal do úvahy iba v prípade smrti, pričom v prípade žalobcu išlo o diametrálne odlišný prípad. Z uvedeného vyplýva, že žalobcom požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy je celkom zjavne neprimeraná. Hoci zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval limity pre výšku náhrady nemajetkovej ujmy, keďže neumožňoval ani jej priznanie, judikatúra celkom jednoznačne limity vzhľadla v iných hmotnoprávných predpisoch, ktorých aplikácia je nevyhnutná z dôvodu zachovania primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia či smrť.

2.3. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny (titulu) a následku (škody) pritom musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je teda podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, rozhodnutie o treste) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi

určítym protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Žalovaná k príčinnej súvislosti medzi zákonným titulom a nemajetkovou ujmom uvádza, že žalobca v žalobe vo vzťahu k príčinnej súvislosti ako k jednej z troch podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne, v opačnom prípade nárok nemôže vzniknúť, nezaujal žiadne stanovisko, čo s prihliadnutím na príslušnú judikatúru mal.

2.4. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný domáhal, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Náhradu trov konania si žalovaný s prihliadnutím na miesto sídla súdu prvej inštancie neuplatnil.

3. Právny zástupca žalobcu vo svojej replike doručenej súdu dňa 04.09.2018 uviedol, že nárok žalobcu premičaný nie je nakoľko rozhodnutie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2016. s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 v spojení s § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. je nutné uviesť, že žalobca požiadal o predbežné prejednanie nároku dňa 08.09.2017, teda po 8 mesiacoch a 18 dňoch. Žalovaný žalobcovi odpovedal dňa 07.03.2017, teda presne po 6 mesiacoch. Žalobca podal žalobu dňa 20.03.2017, teda po 13 dňoch. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobca po sčítaní lehôt, resp. po odpočítaní doby predbežného prejednávania podal žalobu po 9 mesiacoch a 1 dni.

3.1. Nezákonným väznením vzniká žalobcovi nemajetková ujma. Žalobca preukázal svoje uväznenie na základe nezákonného odsúdenia, ktoré bolo následne zrušené. Dĺžka uväznenie nie je medzi stranami sporná. Tým žalobca vznik nemajetkovej ujmy preukázal, nakoľko po dobu väznenia bol pozbavený jednej z najcennejších ľudských hodnôt a to osobnej slobody. K preukázaniu príčinnej súvislosti žalobca uviedol, že štát vydal nezákonné rozhodnutie na jeho podklade bolo žalobca pozbavený osobnej slobody. Nezákonnosť rozsudku bola zo strany žalobcu taktiež preukázaná a to konkrétne v konaní, v ktorom bol povolená obnova konania a následne bolo trestné stíhanie zastavené. K problematike osôb poškodených násilnými trestnými činmi je odlišná. Žalobca vychádzal pri navrhnutí výšky nemajetkovej ujmy z rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 9Co/344/2014 - 120 zo dňa 09.06.2016.

4. Súd sa v konaní oboznámil s predloženými listinnými dôkazmi, pričom ich hodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti:

4.1. Z potvrdenia o výkone väzby, výkone trestu odňatia slobody zo dňa 03.01.2017, z ktorého vyplýva, že žalobca bol vo výkone väzby a trestu odňatia slobody od 21.07.1992 do 21.01.1993 a od 21.01.1993 do 21.08.1993.

4.2. Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1Nt/63/2015 - 32 zo dňa 28.01.2016 mal súd za preukázané, že podľa § 394 ods. 1 a 4 Trestného poriadku sa povolila obnova konania v trestnej veci ods. W. L., ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, zo dňa 29.04.1992, sp.zn. 5T/50/1992, a teda podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku sa zrušil výrok o vine v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5T/50/1992, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce.

4.3. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016 súd zistil, že odvolací súd sťažnosť prokurátora voči rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica, ktorým bola povolená obnova konania, zamietol.

4.4. Uznesením č. k. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 súd zastavil trestné stíhanie proti obžalovanému W. L. pre trestný čin vyhýbania sa výkonu civilnej služby podľa § 272c ods. 1 trestného zákona na tom skutkovom základe, že od vynesenia odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/1991 zo dňa 19.12.1991, ktorý bol odsúdený pre trestný čin nenastúpenia civilnej služby podľa § 272a Trestného zákona až do dňa hlavného pojednávania odopiera konať civilnú službu, ktorú má vykonávať na základe rozhodnutia Okresného úradu práce v Banskej Bystrici č. Ich 72/91 zo dňa 26.07.1991 na Obecnom úrade v Polomke, pričom v tomto období vymeškal najmenej 70 pracovných dní, pretože ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom.

4.5. Zo žiadosti o odškodnenie a zadosťučinenie zo dňa 08.09.2017, mal súd preukázané, že žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti žiadosť o odškodnenie a zadosťučinenie.

4.6. Z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR o odškodnení zo 07.03.2017 mal súd za preukázané, že žalobcova žiadosť bola posúdená ako nedôvodná, nakoľko žalobca neuviedol presnú sumu a zároveň nemal žiadne doklady na preukázanie nároku.

5. Súd v danej veci nariadil pojednávanie, z ktorého sa žalobca ako aj jeho právny zástupca ospravedlnili. Súd konal podľa § 180 CSP v ich neprítomnosti. V ospravedlnení poverený zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe ako aj replike. Poverený zástupca žalovaného sa pridržiaval svojho vyjadrenia zo dňa 23.07.2018.

6. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len "zákon č. 119/1990 Zb.") činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktoch o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

6.1. Podľa § 4 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb., prieskumné konanie podľa tohto oddielu možno konať vo veciach, v ktorých sa v čase od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 vyhlásilo odsudzujúce súdne rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pre iné zločiny, trestné činy, prečiny alebo priestupky neuvedené v § 2, spáchané po 5. máji 1945 podľa prvej hlavy a druhej hlavy prvého oddielu osobitnej časti zákona č. 86/1950 Zb. v znení zákonov ho meniacich a dopĺňajúcich, ďalej pre trestný čin nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 a 266, vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa § 270, pre trestný čin zbehnutia podľa § 273 ods. 3 a pre trestný čin spolčenia sa na zbehnutie podľa § 275 ods. 2 písm. b) uvedeného zákona.

6.2. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 119/1990 Zb., návrh možno podať najneskôr do dvoch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak prieskumné konanie sa začalo len na návrh prokurátora a ten ho vzal späť, môže odsúdený podať návrh najneskôr do jedného roka odo dňa, keď bol o späťvzatí návrhu upovedomený. Ak oprávnená osoba z dôležitých dôvodov zmešká lehotu na podanie návrhu na začatie konania, môže požiadať o navrátenie lehoty do jedného mesiaca od pominutia prekážky, najneskôr však do troch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak sa návrh na začatie konania dosiaľ nepodal, treba ho spojiť so žiadosťou.

6.3. Podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. (1) nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

- a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 83 eur, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,
- b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,
- c) náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,
- d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,
- e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

(2) Osobitný zákon upraví podmienky uplatňovania nárokov vyplývajúcich zo zrušených výrokov o treste prepadnutia majetku, prepadnutia veci alebo zhabania veci, ako aj spôsob náhrady a rozsah týchto nárokov.

(3) Odškodnenie v plnom rozsahu sa poskytuje len vtedy, ak bolo odsudzujúce súdne rozhodnutie úplne zrušené podľa druhého alebo piateho oddielu alebo také rozhodnutie bolo úplne zrušené podľa tretieho oddielu a poškodený bol oslobodený spod obžaloby. Ak dôjde len k čiastočnej zmene odsudzujúceho súdneho rozhodnutia, poskytne sa odškodnenie len so zreteľom na rozdiel medzi trestami vykonanými na základe pôvodného rozsudku a ustanovenými primeranými trestami alebo novouloženými trestami.

(4) Pre spôsob a rozsah náhrady za stratu na zárobku a náhrady škody na zdraví platia ustanovenia Občianskeho zákonníka;

a) priemerným zárobkom pred poškodením sa rozumie priemerný zárobok v čase pred začatím trestného stíhania,

b) náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody nesmie presiahnuť sumu 995,90 eura za 1 rok.

(5) Náhrada sa vypláca v hotovosti alebo sa na žiadosť oprávnenej osoby prevedie na ňou uvedený účet v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, ktorá má sídlo v Slovenskej republike.

6.4. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokovania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

6.5. Podľa článku 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom; b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom; c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní; d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán; e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov; f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na zákonné odškodnenie.

7. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za preukázané, že z potvrdenia o výkone väzby, výkone trestu odňatia slobody zo dňa 03.01.2017 bol žalobca vo výkone väzby a trestu odňatia slobody od 21.07.1992 do 21.01.1993 a od 21.01.1993 do 21.08.1993. Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1Nt/63/2015 - 32 zo dňa 28.01.2016 mal súd za preukázané, že podľa § 394 ods. 1 a 4 Trestného poriadku sa povolila obnova konania v trestnej veci ods. W. L., ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, zo dňa 29.04.1992, sp. zn. 5T/50/1992, a teda podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku sa zrušil výrok o vine v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5T/50/1992, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016 súd zistil, že odvolací súd sťažnosť prokurátora voči rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica, ktorým bola povolená obnova konania, zamietol. Uznesením č. k. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 súd zastavil trestné stíhanie proti obžalovanému W. L. pre trestný čin vyhýbania sa výkonu civilnej služby podľa § 272c ods. 1 trestného zákona na tom skutkovom základe, že od vynesenia odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/1991 zo dňa 19.12.1991, ktorý bol odsúdený pre trestný čin nenastúpenia civilnej služby podľa § 272a Trestného zákona až do dňa hlavného pojednávania odopiera konať civilnú službu, ktorú má vykonávať na základe rozhodnutia Okresného úradu práce v Banskej Bystrici č. Ich 72/91 zo dňa 26.07.1991 na Obecnom úrade v Polomke, pričom v tomto období vymeškal najmenej 70 pracovných dní, pretože ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom. Zo žiadosti o odškodnenie a zadosťučinenie zo dňa 08.09.2017, mal súd preukázané, že žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti žiadosť o odškodnenie a zadosťučinenie. Z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR o odškodnení zo 07.03.2017 mal súd za preukázané, že žalobcova žiadosť bola posúdená ako nedôvodná, nakoľko žalobca neuviedol presnú sumu a zároveň nemal žiadne doklady na preukázanie nároku.

7.1. Sporným nárokom medzi sporovými stranami zostáva nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.000 eur a otázka premlčania nároku žalobcu. Súd v danej veci konštatuje, že k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo, nakoľko žaloba podaná po 9 mesiacoch po odčítaní doby predbežného prejednávania nároku žalobcu u žalovaného podľa zákona č. 58/1969 Zb.

7.2. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, § 26 a § 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokúvania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod žaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

7.4. Súd prvej inštancie je toho názoru, že je daný právny titul pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru, nakoľko Slovenská republika ako jeden z nástupníckych štátov Českej a Slovenskej federatívnej republiky je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18. marca 1992 (dátum ratifikácie Dohovoru ČSFR), a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18. marca 1992. Žalobca bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu vyhýbania sa výkonu civilnej služby podľa § 272c ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. rozsudkom z roku 1991 a do výkonu trestu odňatia slobody nastúpil dňa 21.07.1992 do 21.01.1993 a neskôr od 21.01.1993 do 21.08.1993, teda po ratifikácii Dohovoru, a preto je možné na daný prípad Dohovor aplikovať, poukazujúc pritom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28.09.2004 v prípade Kopecký vs. Slovensko, v ktorom súd vyslovil názor, že pokiaľ ide o rehabilitačné a reštitučné zákony, Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhradu za krivdy alebo škody spôsobené predtým, ako ratifikovali Dohovor.

7.6. K tvrdeniam žalobcu, že zásady z rozsudku ESLP zo dňa 29.05.1997 vo veci Tsirlis a Kouloumpas proti Grécku sú aplikovateľné vo všetkých krajinách, ktoré rešpektujú autoritu ESLP a že práve tento rozsudok je podkladom pre priznanie náhrady nemateriálnej ujmy aj v jeho prípade, lebo bol nezákonne väznený z rovnakých dôvodov ako páni Tsirlis a Kouloumpas súd prvej inštancie uvádza, že v predmetnom rozhodnutí ESLP videl porušenie čl. 5 ods. 5 Dohovoru (každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie) v tom, že Grécko neposkytlo sťažovateľom žiadnu kompenzáciu za obmedzenie osobnej slobody, ktoré bolo realizované v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. a/ Dohovoru; Grécko je pritom na rozdiel od SR členom Rady Európy od r. 1949 a jeho národné právo priznalo v roku 1975 Svedkom Jehovovým štatút "známeho náboženstva" a na základe neskoršieho zákona oslobodilo duchovných uznaných náboženstiev od vojenskej služby. Z tohto dôvodu bolo uväznenie dvoch duchovných tohto náboženstva protizákonné podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru. ESLP v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že sťažovatelia Tsirlis a Kouloumpas strávili 13, resp. 12 mesiacov v nezákonnej detencii a vyslovil, že práve táto skutočnosť, spočívajúca v ich zbavení osobnej slobody, musela spôsobiť škodu ako povahy hmotnej, tak nehmotnej. Grécka vnútroštátna právna úprava pritom obsahovala čl. 540 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý výslovne stanovil povinnosť odškodnenia i za nemateriálnu ujmu. Predmetný rozsudok ESLP môže byť podkladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy najmä z dôvodu, že v prejednávacom prípade bolo zásah do osobnej slobody žalobcu vykonaný v čase, kedy už Slovenská republika bola viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18.3.1992, a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18.3.1992.

7.7. K rozhodnutiam českých súdov uvádzaných stranami sporu súd prvej inštancie konštatuje, že všeobecný súd v civilnom sporovom konaní v zmysle 193 C.s.p. nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v konaniach nesúvisiacich s predmetnou vecou (zaväzujú len v konkrétnej veci), a už vonkoncom nie je viazaný rozhodnutiami všeobecných súdov, resp. rozhodnutím ústavného súdu iného štátu (aj keď sa jedná o ČR). Ústavný súd Českej republiky v stanovisku pléna z 25.11.2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 vyslovil, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre Českú republiku (rovnako aj pre Slovenskú republiku) záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Vychádzal z toho, že základné právo na osobnú slobodu v zmysle čl. 5 Dohovoru zakladá každému jednotlivcovi v prvom rade voči štátu nárok zdržať sa všetkých zásahov do takto chránenej právnej pozície; pokiaľ k takémuto protiprávnemu zásahu dôjde, vzniká mu nárok odstrániť jeho následky a

nastoliť taký právny stav, aby bol v súlade s daným základným právom. Až v prípade, ak odstránenie závadného stavu nie je predstaviteľné alebo možné, ako tretí v poradí pripadá do úvahy nárok na odškodnenie. Tento (sekundárny) nárok je možné priamo odvodzovať od predmetného základného práva, pričom jeho obsahom je náhrada všetkej materiálnej a imateriálnej ujmy, ktorá bola dotknutej osobe predmetným zásahom spôsobená. Tohto subjektívneho hmotného práva, výslovne zakotveného v čl. 5 ods. 5 Dohovoru sa možno dovolať na Európskom súde pre ľudské práva samostatne, jeho hlavný význam potom spočíva v tom, že v tých štátoch, kde nie je Dohovor "priamo použiteľný", tieto zaväzuje, aby prijali takú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá s daným právom bude korešpondovať. Pokiaľ ale ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, ustálená judikatúra ESLP vychádza z toho, že je potrebné rozlišovať medzi trvajúcou situáciou a jednorazovým aktom, ktorého následky eventuálne sa prejavujú aj v súčasnosti. ESLP ďalej rozlišuje samotný zásah na strane jednej a neúspech následne podaných prostriedkov nápravy takéhoto zásahu na strane druhej s tým, že porušenie práv zaručených Dohovorom je potrebné odvodzovať nie od odmietnutia štátu napraviť daný zásah, ale zo zásahu samotného. Z pohľadu časovej pôsobnosti je tak rozhodujúci okamih, či časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Neexistuje pritom všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru [rozsudok veľkého senátu zo dňa 8.3.2006 vo veci Blečić proti Chorvatsku, sťažnosť č. 59532/00; k protiprávnemu konaniu štátu v dobe značne vzdialenej (nútené práce talianskych vojnových zajatcov, k deportácii došlo pred 3.9.1953, kedy Dohovor vstúpil pre Nemecko do platnosti), rozhodnutie zo dňa 4.9.2007 vo veci Associazione Nazionale Reduci dalla Prigionia dall' Interna-mento e dalla Guerra di Liberazione a 275 ďalších proti Nemecku, sťažnosť č. 45563/041.

7.8. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôrazňuje, že občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní v marci 2017 v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov práve vzhľadom na výkladové rozdiely v právoplatných rozhodnutiach senátov 3Co, 4Co, 8Co, 9Co a 14Co k otázke právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a jej vzťahu k právnej úprave obsiahnutej v zákone č. 119/1990 Zb. a k otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy s odkazom na čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov prijalo Stanovisko č. 1/2017, podľa ktorého: "Zo všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a špeciálnom (*lex specialis derogat generali*) jednoznačne vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej úpravy, musí sa táto úprava aplikovať a nemožno použiť úpravu všeobecnú. Znamená to, že pre osoby, ktoré podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú osobami oprávnenými žiadať odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov vo vzťahu medzi nimi a štátom zvláštna právna úprava, bez ohľadu na to, ktorý predpis je pre ne priaznivejší. V prípadoch, na ktoré sa zákon č. 119/1990 Zb. vzťahuje, sa teda nemožno proti štátu domáhať iných či ďalších nárokov, ako tých, ktoré tento zákon upravuje. Napriek tomu, že ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, a teda výslovne neupravuje ani nárok na nemajetkovú ujmu, nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznať v občianskom súdnom konaní aj iné nároky, než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým prekročil hranice deľby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzenou v Ústave SR. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre SR záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný".

7.9 V zmysle vyššie uvedeného pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru je podľa deklarovaneho Stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave rozhodujúce obdobie, kedy došlo k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby - žalobcu, resp. čas, kedy bol tento zásah ukončený a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody v období od 21.07.1992 do 21.08.1993, je nepochybné, že v tomto období Slovenská republika bola Dohovorom viazaná, a preto nárok žalobcu na náhradu škodu možno posudzovať v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru a tento je daný.

7.10. Súd následne pristúpil k posudzovaniu výšky nemateriálnej ujmy vezmúc do úvahy, že žalobca bol vo výkone trestu odňatia slobody od 21.07.1992 do 21.07.1993, t.j. 13 mesiacov. Žalobca si uplatnil za každý mesiac nemateriálnu ujmu vo výške 1.000 eur.

7.11. Nárok na nemajetkovú ujmu je žalobca povinný preukázať, pričom v podanej žalobe bolo len stroho konštatované, že mu bola nízka ľudská dôstojnosť a bol pod nervovým vypätím. V prípade uplatňovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné v konaní preukázať závažnosť ujmy a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, príp. v spoločenskom uplatnení, príp. ďalších skutočností, a to predovšetkým z dôvodu ustálenia výšky takejto peňažnej náhrady. Súd môže peňažné zadosťučinenie priznať iba v prípade, ak dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade došlo ku skutočnému závažnému následku na poškodenom a tento zásah má značnú intenzitu, pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že navrhovateľ v uvedenom smere nepreukázal závažnosť ujmy ako aj následkov, ktoré mu vznikli ako poškodenému, nakoľko len strohé konštatovanie v žalobe bez uvedenia podstatných skutočností subjektívneho prežívania žalobcu v rozhodnom období, prípadne návrhov na svedkov na preukázanie závažnosti ujmy u žalobcu, v tomto spore neobstojí. Hoci samotná skutočnosť, že na žalobcovi bol vykonaný trest odňatia slobody znamenala intenzívny zásah do jeho života, súd v tomto konaní nemal preukázané ako odňatie slobody vážnym spôsobom ovplyvnilo jeho fyzický a psychický stav, ako na neho pôsobilo napr. zaobchádzanie vo väznici, ako to prežíval samotný žalobca a jeho blízka rodina a ako to všetko zasiahlo do jeho života, s priamym dopadom na jeho rodinný, spoločenský či pracovný život.

7.12. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatuje, že aj keď nárok žalobcu v tomto spore bol daný, žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie nároku na nemajetkovú ujmu a z toho titulu súd žalobu zamietol.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 252 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.